

"I behøver ikke at indrømme, I tog fejl. I kan nøjes med at indrømme, at I ikke har råd".

Ordene kom fra filosof Peter Kemp under en paneldebat om folkeskolereformen. Det skulle efter sigende have givet aftenens største bifald. Det kræver nemlig erkendelse at indrømme en fejl. Filosofen ved godt, at den tilståelse nok ikke kommer foreløbig. Til gengæld bliver det mere og mere tydeligt, at reformen er underfinansieret. Det er svært at løbe fra.

På landsplan er prisen på en elevs undervisningstime faldet med hele 26 % fra 2010-2016.

Og det bliver ikke bedre, når man ser på den lokale skoleøkonomi. Fra budget 2015 til budget 2016 er der sparet 21,4 mio. kr. i Frederikshavn og hele 50,3 mio. kr. i Hjørring

Det er skolernes grundlag for at skabe en ny og spændende undervisning. Men det kan lærerne ikke levere, med de rammer, der er skabt. Det ved vi fra opsamlingen på skolemøderne i efteråret. Her er svaret fra 72 %, at de ikke har reelle muligheder for at leve op til folkeskolelovens bestemmelser. Der mangler simpelthen ressourcer!

Og der kan være nye besparelser på vej. Omprioriteringsbidraget er den seneste forklædning – eller politiske framing om man vil – af den blå regerings spareprojekt. Regeringen vil tilbageholde og putte 1 % af de kommunale budgetter ned i lommebogen. Pengene kan bruges til skattelettelser, eller de kan komme tilbage til kommunerne i et eller andet omfang. Eksempelvis til sundhed og ældre. Der er ikke udsigt til, at der er flere penge til skolerne. Tværtimod. Det holder bare ikke.

Derfor bakker kredsen op om velfærdsalliancen. Det er et samarbejde med andre organisationer for at få fjernet omprioriteringsbidraget.

Den første aktion var en demonstration ved KL's topmøde sidste torsdag i Aalborg, hvor kredsstyrelsen deltog. Det er planen, at afvikle demonstrationer over hele landet den 12. maj. Det gælder også i Hjørring og Frederikshavn, hvor vi er gået sammen med de andre faglige organisationer.

Vi demonstrerer for velfærd i Danmark og imod omprioriteringsbidraget. Sæt kryds i kalenderen allerede nu. For vores succes afhænger 100 % af medlemmernes opbakning. Hvis alle som er her i dag kan trække tre kolleger med, ja så har vi leveret de første 600 deltagere.

Vi har brug for at signalere, at nu må sparepolitikken holde op.

For reelt er der tre ting, der styrer - ikke bare folkeskolen - men hele samfundsudviklingen i Danmark.

Det er: Økonomi, Økonomi og Økonomi.

En total underfinansieret folkeskolereform har bragt stor ubalance mellem krav og ressourcer. Lærerne har alt for mange opgaver og alt for lidt tid. I kredsens område har arbejdstilsynet påpeget denne ubalance på flere skoler og påbudt dem at ændre forholdene. De massive besparelser er så store, at det kan være svært for politikerne selv at erkende det. Det fører nemt til en politisk ansvarsforflygtigelse.

Måske var det det, der skete for Borgmesteren i Hjørring, da han i Nordjyske, som svar på arbejdstilsynet påbud gav udtryk for, at lærere, skoleledere og forældre bare skulle tage sig sammen, og lade sig inspirere af friskolerne.

Lad mig lige gentage at Hjørring Kommune sparede 10 % fra 2015- 2016. Jeg kan oplyse at tilskuddene til friskolerne i samme periode er sat op med 2 %! Og at de ikke er omfattet af folkeskolereformen. Det må borgmesteren da vide.

-

Sådanne politiske udfald gør os rasende. Fordi man skubber ansvaret nedad. Det bliver til en decentralisering af magtesløsheden. Fri os for det. Vi vil have politikere som tager ansvar for deres valg.

Jeg tror, at vælgerne for alvor er trætte af politikere, der siger et og gør noget andet. Og jeg forstår dem godt. For sådan har jeg det også selv.

Og fri os for sangen om nødvendighedens politik. Man bliver politisk farveblind, når der ikke er forskel på rød og blå.

For eksempel gennemførte en rød regering i 2013 et indgreb i lærerkonflikten, som selv de mest blå aldrig turde gennemføre. Det åbnede en ladeport for fremtidige besparelser.

Og nærmest ironisk, så er det så nu en blå minister, der med sit hyrdebrev til kommunerne reelt gennemfører de dele af den røde FAIR LØSNING, som handler om to lærere i klassen.

Jeg tror at mange læreres sindstilstand overfor politikere bedst kan beskrives med følgende citat af Dan Turell:

"Når jeg ser på en stemmeseddel, føler jeg mig som en muhamedaner, der ser på et spisekort, der udelukkende består af retter med svinekød."

--

Personligt har jeg aldrig været medlem af et politisk parti.

Ikke fordi det har skortet på opfordringer. Jeg har bevidst fravalgt det politiske parti for at sikre en fri rolle som kredsformand. Det er vigtigt, at vi som organisation er partipolitisk uafhængige.

Men jeg kender mange lærere, der har meldt sig ud af et parti. Det er forståeligt. Men det er problematisk. Vi skal da ikke melde os ud. Vi skal da melde os ind. Ind i samfundet. Ind i debatten. Vi skal involvere os.

Ja måske burde vi gøre det modsatte. Lave en kæmpe trojansk hest og melde os ind i de politiske partier i hobetal. Nå det var nok bare en skæv tanke – det må jo være op til den enkelte.

--

Men det store spørgsmål er jo, om det reelt er politikerne der bestemmer. Eller om det er systemer, som er fastlagt af embedsmænd, som medfører nødvendighedens politik. En situation, hvor politikerne selv tror, at der ikke er alternativer. At der ikke er valgmuligheder.

Tankegangen: New public management – med sin styring, kontrol og krav om dokumentation udgår fra finansministeriet videre ned gennem KL og mange kommunale forvaltninger. Den fylder mere og mere i hele den offentlige sektor. Der er efterhånden bygget så mange systemer op, der gør, at der ledes alt for meget op ad i systemet. Og alt for lidt ned ad mod medarbejderne.

Derfor står vi midt i det, som mange kalder en styrings- og ledelseskriser.

På skoleområdet ser vi styringen i bl.a. kvalitetsrapporter, nationale tests og senest læringsmålsstyret undervisning, som ingen rigtig ved, hvor kommer fra. Det er nemlig ikke en del af lovgivningen.

I praksis oplever lærere og ledere, at kravet er, at du bare skal gøre det, som nogle oppe i systemet har bestemt. Det er totalt uholdbart. Det er helt uden ejerskab. Og det giver ikke en bedre skole. Tværtimod.

Vi har kritiseret udviklingen i årevis. Heldigvis er der nu forskning, der ryster fundamentet under New public management.

En af arkitekterne bag de nye fælles mål Anders Rasch Christensen beskriver i Politiken, at de nye fælles mål ikke skal nedbrydes til individuelle mål. Det er senere fulgt op af undervisningsministeriet, som giver ham ret. Der er ikke krav om individuelle læringsmål.

I en helt ny bog beskriver forskeren Keld Skovmand at læringsmålstyret undervisning ikke har nogen forskningsmæssig begrundelse. Hele begrebet er en ideologisk konstruktion, der er blevet skruet sammen i Danmark. I udenlandske læreplaner har Keld Skovmand således heller ikke fundet noget, der kan oversættes til læringsmålstyret undervisning - end ikke i den canadiske delstat Ontario, som politikere ellers fremhæver, er et forbillede for den danske skolereform.

Det er da vigtig viden.

Og senest har en rapport fra kommunernes eget institut KORA dokumenteret at resultatbaseret styring ikke virker. Ja faktisk så peger rapporten på, at mål- og rammestyring er mere skadeligt end gavnligt. Rapporten giver dumpekarakter til resultatbaseret styring, som har været en central del af New Public Management.

Det næste er så at få politikerne til at indse, at de har taget fejl. Det er en kæmpe opgave. Og jeg er sikker på, at den rapport skal nævnes mere end en gang før den erkendelse trænger ind.

Som fagprofessionelle må vi holde fast i en debat om, hvorfor vi driver skole. Hvis man kun måler skolen gennem resultatmålene får vi en fattigere skole.

Albert Einstein sagde at: *"Det er ikke alt, der tæller, der tælles, og det er ikke alt, der tælles, der tæller"*

Så hvad er det, der tæller ved at drive skole. Hvad vil vi med skolen? Hvorfor driver vi skole? Den debat skal vi holde fast i på skolen, og på tværs af skolerne og i samarbejde med andre interessenter. Danmarks Lærereforening, skole-kirketjenesterne Danmark og forældreforeningen skole og forældre har indledt et samarbejde om at fastholde den debat. Fra kredsstyrelsen har Lars og Anne deltaget i opstartsarbejdet, og vi arbejder nu videre med et lokalt arbejde, som sikkert munder ud i en lokal konference om temaet.

Vi skal være med til at stille spørgsmålet om, hvorfor vi holder skole? For vi skal huske at den brede formålsparagraf stadig gælder i Danmark.

--

Styringskrisen giver også en ledelseskriser. For hvem er det, der sætter retning for skolen? Og hvem er det, der opbygger fællesskabet? Selv om vi har mange dygtige ledere, så er der stadig mange steder stor uklarhed over, hvem der løser hvilke opgaver. Det frustrerer lærerne og det frustrerer også mange ledere. Det håber jeg, at der kommer mere klarhed over. For vi har brug for en ledelse, der kan skabe involverende processer på den enkelte skole.

--

De seneste år har medført dramatiske ændringer af lærernes arbejdsbetingelser. Det har stået på forandring på forandring. Lad mig - med risiko for at trætte generalforsamlingen med kendt viden – oprids de seneste års forandringer:

Først inklusion - så skolenedlæggelser og i april 2013 blev vi lockoutet en måned.

Fra august 2014 skulle vi undervise 80 timer mere om året i gennemsnit. Det blev reelt til langt flere. Samtidig skulle vi indfase en folkeskolereform, hvis tilblivelse vi ikke havde haft indflydelse på.

Fra 1. april 2015 blev der udpeget nye ledere på alle skoler og pr. august 2015 skulle vi vænne os til endnu en ny skolestruktur.

Fem reformer samtidig. Inklusionsreform, arbejdstidsreform, folkeskolereform, skolestrukturreform og en ledelsesreform. Og i Frederikshavn valgte man på trods af vores advarsler at krydre med yderligere en reform, da man besluttede at indføre rullende indskoling og samordnet skolestart. Det blev den sjette reform. Det er vanvittigt.

Tage Søndergård Kristensen, som er ekspert i psykisk arbejdsmiljø udtrykte det allerede for to år siden således:

"Jeg kan ikke rigtig mindes noget, der har været dårligere politisk håndværk end det her.....De har forsyndet sig mod al god viden om arbejdsmiljø og processer samt drænet området for vigtig energi."

Drænet området for vigtig energi. Jo tak i så stor grad, at sygefraværet er steget markant. Det ses tydeligt i sygefraværsstatistikken i Hjørring og på Læsø. Tallene ser umiddelbart bedre ud i Frederikshavn. Der er der til gengæld usikkerhed om, hvorvidt tallene er retvisende. Det er i hvert fald forskellige tal, der fremkommer alt efter hvor i det kommunale system svarene kommer fra. Det forfølger vi, for det er ikke i orden.

Drænet for energi blev man også da borgmesterens svar på arbejdstilsynets påbud til skolerne i Hjørring, lød: nu skal forældre og lærere bare tage sig sammen og organisere skolen på en anden måde. Det er ikke alt man kan organisere sig ud af. Det bliver afgørende at prioritere.

Jeg erkender, at der kan være et endnu uopdyrket potentiale i at organisere skolen anderledes. Men vi skal tænke os rigtig godt om. En anden organisering af skoledagen skal være en aflastning og ikke en belastning. Det må aldrig blive oplevet som yderligere en reform oveni dem, som vi allerede arbejder med.

Men vi ved, at der er skoler, der lykkes med at sætte en fælles retning. At skabe en fælles prioritering og en skoledag, der understøtter dette. Det er lykket dem at skabe en skole, hvor medarbejderne føler ejerskab, og det er afgørende for at styrke kvaliteten i undervisningen og arbejdsglæden blandt personalet.

Vi havde emnet på TR konferencen i december, men vi vil rigtig gerne involvere flere medlemmer i de perspektiver. Jeg sikker på, at den debat kommer til at køre på alle skoler. Derfor har vi sammen med DLF planlagt et medlemsarrangement, som kan være med til at styrke lærernes professionelle stemme om emnet.

Vi inviterer derfor den 7. april til medlemsmøde på Sindal Skole for at drøfte perspektiverne i en andeledes organisering af hverdagen. På mødet får vi besøg af to konsulenter fra foreningen. De har besøgt skoler, hvor der er skabt en bedre skoledag for eleverne og en bedre arbejdsdag for lærerne. Jeg håber, at det kan være med til at skabe inspiration, der kan indgå i næste skoleårs planlægning. Derfor vil der være rigtig godt, hvis man er flere fra samme skole, der deltager. Og skolelederne er også velkomne. Vi har brug for at finde løsninger i fællesskab.

Vi har på alle måder brug for at styrke fællesskabet. Uanset hvor travl en hverdag, vi har. Og uanset hvor fase- eller søjleopdelt en skole må være, så må vi søge fællesskaberne. De små fællesskaber i det nære team. Fællesskabet i afdelingen og det store fællesskab på skolen. Det er det, der skal give et bedre arbejdsliv og en bedre folkeskole

Fællesskabet skal også være med til at styrke arbejdsmiljøet. Flere skoler har fået påbud fra arbejdstilsynet. Og jeg tror desværre, at der er flere på vej. Rigtig mange af dem handler om manglende sammenhæng mellem krav og ressourcer.

Vi skal have opprioriteret forberedelsen. Og så må vi have en ærlig drøftelse af, hvad der kan og skal nedprioriteres. Der skal skabes en bedre balance. En væsentlig og afgørende faktor for at reformerne får succes er, at der sker en prioritering. For når man opprioriterer noget, så må man nedprioritere noget andet. Særligt i en tid hvor budgetterne beskæres.

For vi skal ikke blive syge af at gå på arbejde. Vi må arbejde på at genfinde arbejdsglæden. Det handler grundlæggende om to forhold. Resultater og Relationer. Resultater i det daglige arbejde med eleverne. Det kræver bedre muligheder for forberedelse. Det skal forbedres. Relationer med kollegerne. Det kræver fællesskaber. Det skal vi styrke.

Vi skal fastholde et kollektivt syn på vores arbejdsmiljø. Det må ikke gøres til et individuelt anliggende. Derfor skal vi være opmærksomme på begrebet robusthed. Det ser ud til at være det nye sort. Psykologerne kalder det resiliens. Det handler i psykologisk forstand om menneskers evne til at overvinde belastninger og risikofaktorer i livet. Om livsmod og modstandskraft. Om at være robust.

Jeg bryder mig ikke om overdrevet fokus på den individuelle robusthed. Hvis det alene handler om, at vi som medarbejdere skal kunne tåle mere og mere og lære at leve med vilkårene. Meget har vi tålt og mere end godt er. Det kan vi desværre aflæse i sygefraværet. Det kan ikke passe, at man skal være maratonløber, kunne gå på gløder og sove på et sømbræt for at være ansat som lærer.

Til gengæld finder jeg det helt på sin plads, hvis man interesserer sig for organisationens robusthed og søger en måde at tilrettelægge arbejdet og hverdagen, så organisationen er bedre rustet til forandringer. Det kunne være noget så simpelt som igen at give plads til den demokratiske debat på arbejdspladsen.

Jo der har nok aldrig været så meget, som man kan være frustreret over som lærer. Så meget man kan være vred over.

Men der er også lyspunkter. Der er også håb. Selv om det indimellem kan være svært at se det.

Medierne taler mere og mere lærernes og skolernes sag. Det bliver ikke mere talt om verdens dyreste folkeskole eller om de dovne lærere. Selv om de billeder sikkert ligger latent hos en del af befolkningen og vil være let at vække til livs igen. Faktisk har medierne været god til at dække de store udfordringer, som skolerne står overfor.

Og i kommunerne er der faktisk også håb.

For det er positivt, når politikerne i Hjørring har løsnet op for den lange skoledag. Vi har som kreds længe presset på for at åbne den dør. To lærere i klassen kan faktisk være med til at støtte op om bl.a. inklusionssindsatsen. Og det giver bedre mulighed for at planlægge teamsamarbejdet, hvis elevernes skoledag bliver kortere. Nu håber jeg blot, at det ikke bliver skolebussen og NT, der kommer til at træffe den reelle beslutning.

Og det er bestemt et skridt i den rigtige retning, når Hjørring kommune afsætter 5. mio. kr. ekstra i budgettet. Det er tiltrængt.

Og i Frederikshavn tilbageføres der nu 10 mio. kr. til børne- og skoleområdet. Og politikerne snakker nu selv om at lærerne skal have mere forberedelsestid. Tak for det. Det er der brug for. Men lad det ikke blive ved snakken. Hold fast. Det hjælper jo ikke at tilføre midler med den ene hånd, hvis man fjerner midler med den anden i form af omprioriteringsbidrag, demografireguleringer eller andre reduktioner. Det skal vi holde politikerne fast på.

Jo selv om det ser sort ud, så er der håb. Og det har vi brug for. Uden håb kan man hverken leve eller overleve. For så vil alt være håbløst. I kredsstyrelsen går vi fremtiden i møde med godt mod og under filosofien:

"hvis plan A ikke virker, så er det godt at alfabetet har 28 bogstaver"

Hvis man ser virkeligheden som håbløs, så mister man let perspektiv. Nogle gange hører jeg frustrerede medlemmer spørge. Hvad kan jeg bruge min fagforening til? Eller hvor er min fagforening henne? Mit første svar er, at hvis der ikke allerede var opfundet en Danmarks Lærereforening, så er da nu, at vi skulle opfinde den. Oftest dækker spørgsmålet over et ønske om at fagforeningen kan få det hele til at gå væk. Det kan vi ikke. Det har vi faktisk aldrig kunnet.

Men vi har opnået så meget andet. Gennem fællesskab og kollektive aftaler har vi sikret vilkår, som nogen indimellem tager for givet. Lad mig eksempelvis nævne: et pænt lønniveau, pension betalt af arbejdsgiverne, barsel til både mænd og kvinder, seniordage, omsorgsdage og 6. ferieuge er alt sammen ting, som ikke er kommet af sig selv. Og hvem husker ikke 2008, hvor vi på toppen af en højkonjunktur fik A 08 og lønstigninger på 12,8 %

Nu har vi lavkonjunktur. Og vi mistede reelt aftaleretten på arbejdstid ved regeringsindgrebet i 2013. Til trods for det, så er det lykket os at opnå fællesforståelser i alle tre kommuner. Jeg ved, at det ikke tåler sammenligning med de arbejdstidsaftaler, som vi havde før konflikten. Men vi er ved bordet. Vi kunne bestemt have ønsket os det bedre. Det arbejder vi på.

Men hvordan kommer vi så videre?

Vi skal styrke medlemmernes engagement. Så lærernes professionelle stemme bliver hørt. Hovedindsatsen kommer til at ligge på den enkelte arbejdsplads. Vi skal styrke fællesskabet. Kun ved en fælles indsats, stor som lille, kan vi lykkes med vores fælles opgave som fagforening. Og alle kan være med til at gøre en forskel. Det må vi ikke glemme. Dalai Lama beskriver det symbolsk: *"If you think you are too small to make a difference ...try sleeping with a mosquito in the room"*

Derfor bliver det at engagere og involvere flere medlemmer i det fagpolitiske arbejde en af de vigtigste opgaver for den kredsstyrelse, som vi vælger lidt senere. Og kredsstyrelsen skal gå forrest, med at skabe mulighederne for at medlemmerne kan være med til at handle.

Lad mig derfor fokusere på, hvad kredsstyrelsen skal koncentrere sin indsats om i det kommende år.

Jeg er desværre bange for, at de mange besparelser og afskedigelser, har været med til, at dæmpe debatten, så meget at den har fået en form for selvcensur. Det må vi have ændret. Derfor skal vi fortsat forsvare ytringsfriheden. For der er brug for lærernes stemme. Det har kæmpe betydning for vores samlede indflydelse, når lærerne deltager i debatten på skolen og i pressen.

Men der er også en anden årsag. Den seneste forskning viser nemlig, at selvcensur kan føre til det, som kaldes moralsk stress. Det viser sig tydeligst, når en medarbejder oplever en kritisk eller uholdbar situation i arbejdslivet. En situation hvor man har behov for at ytre sig, men i stedet vælger at holde kritikken tilbage, måske af frygt for sit job eller angst for ledelsen.

Kredsstyrelsen vil derfor invitere til arrangementer, hvor vi kan styrke medlemmernes lyst og evne til at indgå i debatten. Jeg håber, at vi på den måde kan involvere flere medlemmer, som kan agere som meningsdannere.

Den vigtigste indsats næste år bliver at skabe konkrete forbedringer af medlemmernes arbejdssituation. Og det gælder på alle arbejdspladser.

Vores muligheder for at skabe konkrete forbedringer er bedst på de enkelte arbejdspladser. Derfor er en af kredsens vigtigste opgaver at støtte de tillidsvalgte i deres vigtige arbejde. Men som kredsstyrelse skal vi også deltage meget mere i fagligklub møder på skolerne. Det er med til at gøre kredsstyrelsen mere synlig. På møderne kan kredsstyrelsen få den nødvendige viden om medlemmernes hverdag, og samtidig kan vi forhåbentlig bidrage til at perspektivere det fagpolitiske arbejde.

Vi skal selvfølgelig sammen kæmpe for ressourcer til folkeskolen. Det gør vi internt i MED systemet, og gennem politiske kontakter. Men hvis vi skal lykkes med opgaven, så skal vi have en ny dimension lagt på. Nemlig gennem offentlige markeringer. Det er det som vi lægger op til ved demonstrationen den 12. maj i samarbejdet med velfærdsalliancen.

Det er også derfor der ligger et forslag til en resolution på stolene i dag. Kredsstyrelsen opfordrer generalforsamlingen til at vedtage teksten, som vi sender til pressen og lokalpolitikkerne. Det skal være et klart signal herfra. Stop sparepolitikken.

Som kreds arbejder vi videre med de fælles forståelser i kommunerne. Vi har sammen med tillidsrepræsentanterne udpeget to vigtige fokuspunkter for de kommende forhandlinger med kommunerne. Der skal være en ordentlig dialog om opgaveoversigten. Der skal skabes større fleksibilitet i afviklingen af arbejdstiden.

Og så skal vi have implementeret værdipapirer, fælles forståelser og OK15 fuldt ud på alle skoler. Det er desværre ikke tilfældet i år. En af forklaringerne skal findes i de mange forflytninger af såvel ledere som medarbejdere sidste forår. Samtidig må vi erkende at OK 15 blev vedtaget sent og de fælles forståelser endnu senere. Den begrundelse er der imidlertid ikke i år. Så nu handler det om, at der på alle skoler er sammenhæng mellem det aftalte og udmøntningen.

Sammen med arbejdsmiljørepræsentanterne skal vi fortsætte samarbejdet om at forbedre arbejdsmiljøet på skolerne. Vi ved, at inklusion og ikke mindst vold og trusler om vold er en kæmpe belastning på mange arbejdspladser. Arbejdsmiljøet er også flere steder presset i forhold til det fysiske rum med klassestørrelserne og i forhold til støj.

--

Jeg ved også, at mange kan føle sig matesløse overfor den store opgave, der er med de mange flygtningebørn. Måske i særlig grad, når der er tale om traumatiserede børn. DLF arbejder på at lave et medlemskursus i samarbejde med Dansk Røde Kors. I øjeblikket kører, der et pilot projekt, og så kommer der senere et bredere tilbud.

--

Som kreds skal vi fortsat arbejde for at få politikerne til at tage ansvaret for at skolerne kan lykkes med opgaven. Her vil vores vigtigste element være de skolepolitiske møder, som vi nu for tredje år har afviklet i september måned. År efter år er der kommet flere deltagere - både lærere, forældre elever og andre interesserede. Det er godt. Vi vil også afvikle møderne i år. Meget gerne i et tættere samarbejde med forældrene i skolebestyrelserne.

Jeg er rigtig glad for, at så mange af jer har deltaget i møderne. Her har I givet en direkte beretning om jeres dagligdag. Det er med til at beskrive konsekvenserne af de politiske beslutninger. Det virker nemlig 1000 gange stærkere, når I fortæller jeres historie, end når jeg på jeres veje skal fortælle den. Det styrker troværdigheden kolossalt. Jeg er overbevist om, at det har været med til at skabe et andet billede hos politikerne af virkeligheden på skolerne.

--

Sidst men ikke mindst så skal vi arbejde for at styrke sammenholdet.

Vi vil udbyde flere medlemsarrangementer såvel fagpolitiske som sociale og alle med det sigte at styrke fællesskabet. Derfor har vi også afsat 50.000 kr. mere til medlemsarrangementer i budgettet. Så har vi mulighederne for at styrke området. Det bliver op til den nye kredsstyrelse at sætte konkrete aktiviteter på. Det kan være alt fra korte fyraftens arrangementer til medlemskurser. Hvis I har ideer eller forslag til arrangementet, så lad os det endelig vide.

Og så lad mig her til slut knytte et par ord til vores egen organisering i kredsen.

Såvel den skriftlige som den mundtlige beretning koncentrerer sig meget om folkeskolen. Men vi har også fokus på de mindre medlemsgrupper. Vi overvejer i øjeblikket, hvordan vi bedst forankrer det politiske arbejde i kredsstyrelsen. Vi skal være fagforening for alle medlemmer uanset, hvor man arbejder. Indtil videre griber vi det an kommunevis, men vi har også dannet netværk i regionen for de tillidsvalgte på UU og PPR.

Allerede sidste år luftede jeg i den mundtlige beretning, at det ville være en stor fordel, hvis der var lige mange kredsstyrelsesmedlemmer fra hver af de to store kommuner.

Det er bestemt ikke blevet mindre vigtigt siden sidste år, derfor skal vi senere på dagsordenen behandle et forslag om nye vedtægter.

--

Sidste år luftede jeg også, at vi måske skulle afvikle generalforsamlingen på en anden måde. Det har vi så ikke valgt i år, mest fordi det er en valggeneralforsamling. Men det er måske tid til at prøve noget andet næste år. Måske skal vi droppe den skriftlige beretning, og lade den mundtlige være et super kort oplæg til en fagpolitisk debat, der kan være med til at involvere og engagere deltagerne i generalforsamlingen.

Måske skulle vi holde de mere traditionelle generalforsamlinger, med både skriftlig og mundtlig beretning i de år, hvor der er valg til kredsstyrelsen. I de år hvor der ikke er valg kunne vi så afvikle det hele anderledes

med fokus på den kollegiale debat. Det kræver nok ikke en vedtægtsændring, men snarere en forventningsafstemning med generalforsamlingen. Jeg tror, at det er på tide at prøve en anden form.

Hvis I har andre synspunkter så lad det endeligt komme frem, så kredsstyrelsen kan tage det med i sine overvejelser.

Til sidst vil jeg blot sige. Hvis en kollega i morgen skulle spørge jer. Hvad sagde formanden så i sin beretning?

Ja så kunne I jo sige, at han sagde en del

- Om økonomi
- Om styrings og ledelseskriser
- Om at fastholde debatten om, hvorfor vi holder skole
- Om at fastholde og udvikle et stærkt fællesskab
- Om at styrke medlemsinddragelsen og det fagpolitiske engagement

Og så kan du sige, at kredsstyrelsen går forrest og skaber flere medlemsarrangementer, hvor vi alle kan deltage og være med til at gøre en forskel. Men du kan jo også sige noget andet. Det er jo op til dig.

--

Lad mig slutte af med endnu engang at opfordre vores lokale politikere til lytte til den seneste forskning om styring, der ikke virker. Og en kraftig opfordring. Stop sparepolitikken. Invester i skolen.

Jeg kunne jo låne Peter Kemps ord. "I behøver ikke at indrømme, I tog fejl. I kan nøjes med at indrømme, at I ikke har råd".

Jeg overlader hermed beretningen til generalforsamlingens behandling